

Arrest

nr. 213 493 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 april 2015 en dient op 24 april 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat Bulgarije verantwoordelijk bleek voor de behandeling van dit verzoek, werd de verzoekende partij naar Bulgarije teruggeleid. De verzoekende partij verklaart dat zij in Bulgarije een aantal dagen werd vastgehouden en vervolgens naar België is teruggekeerd.

Op 7 september 2015 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 januari 2018 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 2 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lech (district Syagerd, provincie Parwan). U bent van Tadzjiekse origine. U bent gehuwd en vader van een zoon.

Op 20/11/1393 (9 februari 2015) heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België. Op 24 april 2015 vroeg u een eerste keer asiel aan. Omdat Bulgarije verantwoordelijk bleek voor uw asielaanvraag, werd u naar Bulgarije teruggeleid. U verbleef er enkele weken, waarna u opnieuw naar België bent gekomen. Op 7 september 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze werd door het CGVS in overweging genomen.

U verklaart dat u na het voltooien van uw middelbare studies in 1389 (2010-2011) uw vader hielp met het bewerken van jullie gronden. Op een dag vernamen u en andere mannen in het dorp via de dorpsverantwoordelijke dat er vacante betrekkingen waren bij het NDS ('Nationaal Directoraat voor de Veiligheid'). U slaagde voor de proeven en werd aangesteld binnen de militaire tak van het NDS. Op 10/03/1390 (31 mei 2011) bent u in Kabul begonnen aan een opleiding die zes weken duurde. Later volgde u elders in Kabul nog een opleiding van één maand. U moest daar loopoefeningen doen, u leerde fouilleringstechnieken en men legde u uit hoe u met een wapen dient om te gaan. Na de training begon u uw carrière bij het NDS als luitenant en leidde een eenheid van negen militairen. U stond in voor de veiligheid van de directoraten van het NDS in Kabul. Meestal bewaakte u met uw eenheid 'Directoraat 40', waar bijvoorbeeld terreurverdachten worden ondervraagd en waar ook een gevangenis is. U was niet actief binnen de gebouwen maar zorgde voor de veiligheid daarbuiten, bijvoorbeeld aan de toegangspoorten. U verbleef steeds op uw werkplaats. Om de twee maanden mocht u zes dagen naar huis.

De gevangenen in het Directoraat 40 konden af en toe bezoek ontvangen. Op een dag, ergens in de tiende maand van 1393 (eind 2014-begin 2015), stond u op wacht toen daar A(...) H(...) voorbij kwam. Hij is iemand van uw dorp. Hij kwam zijn neef S(...) S(...) bezoeken, een Talib die in de gevangenis van het Directoraat 40 zit. A(...) H(...) reageerde verbaasd toen hij u daar zag. Hij vroeg u wat u daar deed, u zei hem dat u daar als soldaat werkte. U had dit altijd geheim gehouden voor de dorpingen van Lech en ging bijvoorbeeld nooit in uniform naar huis.

In de elfde maand van 1393 (januari-februari 2015) had u zes dagen verlof en ging u naar Lech. U ging de tweede avond van uw verblijf aldaar naar het huis van uw schoonouders. U zag er uw vrouw en kind, maar ook uw ouders en broer waren aanwezig. Toen zij die avond laat nog naar huis gingen, bleef u met vrouw en kind bij uw schoonouders overnachten. Het was in die nacht dat S(...) M(...), eveneens een lokaal iemand van de Taliban, samen met drie andere onherkenbare personen, naar het huis van uw ouders kwam. Hij wou weten waar u was. Zij wilden ook dat uw vader u zou vragen op te houden met uw werk. De volgende dag kwam uw vader naar het huis van uw schoonvader en vertelde u wat er was gebeurd. U besepte dat de Taliban u zochten omdat u als militair werkte. U keerde terug naar uw werkplaats en vermeed daarbij de gebruikelijke wegen. U informeerde uw commandant die u liet verstaan dat hij geen bewaking kon voorzien voor zijn eigen mensen. Vervolgens bent u toch weer aan het werk gegaan. Acht dagen later kreeg u telefoon van uw vader. Hij zei u dat S(...) M(...) en de zijnen nogmaals waren langsgekomen. Zij hadden hun vragen op dreigende toon gesteld maar hadden uw vader verder ongemoeid gelaten. De Taliban wilden dat u zich bij hen ging aanmelden. U bleef evenwel verder werken. Vier dagen later kreeg uw vader nogmaals bezoek van de Taliban. Zij vertelden uw vader wat zij allemaal over u wisten. Uw vader ontkende maar werd geslagen en mishandeld. Hij hield er een gebroken hand aan over. Omdat er voor uw leven gevreesd werd, besloot uw familie dat u Afghanistan diende te verlaten. Uw schoonvader regelde uw vertrek, waarna u aan uw reis naar België begon.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw Afghaans identiteitsdocument ("taskara"), een kopie van de taskara van uw vrouw, een brief van de ouders waarin uw huwelijk bevestigd wordt, twee certificaten van het NDS, een badge van het NDS, zes foto's waarop u met collega's van het NDS te zien bent, de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd en enkele medische attesten van Belgische artsen waarmee u wil aantonen dat de Bulgaarse autoriteiten u mishandeld hebben.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw bewakingsopdracht bij het NDS aanleiding heeft gegeven tot problemen met de Taliban.

U geeft aan dat u op wacht stond nabij het Directoraat 40 toen A(...) H(...), een inwoner van Lech, de gevangene S(...) S(...) een bezoek kwam brengen. U stelt dat de man verbaasd reageerde op uw aanwezigheid daar en u vermoedt dat hij de Taliban in uw dorp heeft ingelicht. Het CGVS merkt op dat het zeer merkwaardig is dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ geen melding maakte van deze ontmoeting met A(...) H(...), noch van de gevangenschap van een dorpeling in het Directoraat waar u werkte. U gaf tijdens het gehoor bij de DVZ veeleer aan dat de Taliban pas na de tweede ontmoeting met uw vader te weten waren gekomen dat u geen winkel had maar dat u voor "de regering" werkte (verklaring meervoudige aanvraag van 20 april 2016, vraag 18). Als het CGVS opmerkt dat u een gewijzigd relaas brengt, zegt u dat u bij de DVZ niet de kans kreeg om details te vertellen en dat u louter een samenvatting kon aanbrengen (CGVS, p.16, 17). Dit biedt geen afdoende verklaring, te meer u uw relaas voor het CGVS wél start met de gevangenschap van S(...) en de toevallige ontmoeting die u met A(...) H(...) had (CGVS, p.11). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van de DVZ geenszins dat u daar zeer beknopt moest zijn. De vaststelling dat u eerder niets zei over deze A(...) H(...) en over uw vermoedens als zou deze persoon u hebben verklikt, doet een eerste keer vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient te worden gewezen op diverse vage en ongeloofwaardige aspecten van het relaas dat u heeft gebracht. Zo is het zeer merkwaardig dat u niet zou geweten hebben dat de genaamde S(...) S(...), een lid van de Taliban uit uw dorp Lech, in detentie verbleef in het Directoraat waar u tewerkgesteld was (CGVS, p.11). Eveneens merkwaardig is dat u bij uw terugkeer naar het dorp op geen enkel moment zou hebben vermoed dat A(...) H(...) u mogelijks verraden had (CGVS, p.12). Gezien u verklaart dat het om personen van de Taliban gaat en u beweert dat u uw tewerkstelling bij het NDS jarenlang angstvallig verborgen hield, moet uw ontmoeting met A(...) H(...) u toch zorgen hebben gebaard. Minstens kon u hebben gevreesd dat deze persoon u bij de Taliban in het dorp zou verklikken.

Dat u uw werk voor het NDS gedurende meer dan drie jaar geheim zou hebben gehouden voor de dorpelingen van Lech, is overigens weinig geloofwaardig. U verklaart namelijk dat de dorpsverantwoordelijke jullie in 1390 op de hoogte bracht van de mogelijkheid dat er kon worden gesolliciteerd bij het NDS. U zegt dat u en andere jongens aan de testen deelnamen, waarna jullie naar het districtshuis en vervolgens naar jullie eenheid gestuurd werden (CGVS, p.5). Het is niet aannemelijk dat de aanwerving door het NDS van meerdere mannen niet bekend zou zijn bij de mensen van een klein dorp in een rurale omgeving, waar behalve landbouw weinig kansen op werk bestaan. Als u met deze bedenking geconfronteerd wordt, zegt u dat enkel de dorpsverantwoordelijke op de hoogte was van uw tewerkstelling (CGVS, p.13), wat allesbehalve kan overtuigen. Op de vraag of de mensen in het dorp dan nooit naar u informeerden, antwoordt u dat zij dat inderdaad deden en dat uw vader dan zei dat u "ergens in een winkel werkte". Gevraagd wat uw vader daar nog meer over vertelde, zegt u dat hij het over "een of andere winkel" had, dat de mensen daar verder geen vragen over stelden en niet in detail traden (CGVS, p.16). Ook als het CGVS u vraagt wat u dan tegen uw vrienden in het dorp zei als ze naar uw werk vroegen, zegt u dat u hen "niets speciaals" vertelde, dat zij ook dachten dat u een winkel had (CGVS, p.13). Dergelijk vaag relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

U heeft voorts beweerd dat S(...) M(...) en drie andere Talibs naar het huis van uw ouders kwamen en er naar u informeerden. U zou op dat moment bij uw schoonouders, eveneens in Lech, verbleven hebben. Het is opmerkelijk dat de Taliban, die naar u op zoek zouden zijn geweest, niet naar het huis van uw schoonfamilie kwamen. Gezien het om lokale mensen van de Taliban gaat, kan worden vermoed dat zij weten waar in het dorp uw schoonvader (tevens uw oom) woont en dat zij, als u niet bij uw ouders bent, naar uw schoonvader komen. U zegt overigens zelf dat u maar twee adressen in het dorp heeft, of bij uw vader, of bij uw schoonvader (CGVS, p.14). U argumenteert eerst dat ze dachten dat u op uw werk was (CGVS, p.14). Als u gevraagd wordt waarom ze dan net die avond naar het huis van uw vader kwamen, zegt u dat u dat niet weet, dat het wellicht toeval was (CGVS, p.14). Dit is allemaal bijzonder vaag en onsamenhangend. Verder wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in de verklaringen die u heeft afgelegd. Zo stelt u dat S(...) M(...) (wiens naam u bij de DVZ overigens op geen enkel moment noemde) en de zijnen een tweede keer naar uw vader kwamen en opnieuw met hem praatten. U ontkent dat zij uw vader toen ook hebben geslagen (CGVS, p.14, 15), hoewel het dat is wat u beweerde tijdens uw gehoor bij de DVZ (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18).

Voorts dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u pas bij het derde bezoek van de Taliban zou hebben ingezien dat u écht gevisieerd werd (CGVS, p.15). Zowel na het eerste als na het tweede bezoek zou u telkenmale hebben beslist om uw werk voor het NDS verder te zetten (CGVS, p.14, 15), dit terwijl de Taliban net hadden geëist dat u daarmee zou ophouden. Dat u zodoende het leven van uzelf en dat van uw familie die in het dorp achterbleef op het spel zou hebben gezet, is opnieuw niet aannemelijk.

Verder dient te worden gewezen op de zeer opmerkelijke vaststelling dat dit verhaal blijkbaar geen gevolg heeft gekend. Het CGVS stelt vast dat u Afghanistan nu al bijna drie jaar geleden verlaten heeft. In de weken voor uw vertrek zouden de Taliban intensief naar u op zoek zijn gegaan: drie keer zouden zij bij u thuis zijn gekomen, bij hun derde bezoek zouden zij uw vader hebben mishandeld. Als het CGVS u de vraag stelt welke problemen uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan gekend heeft, wordt uw relaas evenwel bijzonder vaag. U zegt dat u niet al te vaak contact heeft, u zegt dat u om de twee of zes maanden belt (CGVS, p.16). Gezien u vrouw en kind achterliet, mag worden verondersteld dat u vaker contact heeft met het thuisfront. U verklaart ook dat de Taliban nog in de regio zijn maar u weet niet of zij nog bij uw familie zijn langs geweest (CGVS, p.16). Als het CGVS u vraagt of u dan niet informeerde naar eventuele problemen die uw familie zou kennen, zegt u louter dat uw vader u zei dat de lokale mullah hem vroeg waar u was (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat de Taliban, die toch naarstig naar u op zoek waren, plots elke interesse in u en uw familie zouden verliezen.

U argumenteert vervolgens dat de Taliban weten dat u niet meer op uw werk bent en suggereert daarmee dat zij om die reden niets meer van zich lieten horen (CGVS p.16). Gevraagd hoe de Taliban zouden weten dat u niet langer voor het NDS werkt, oppert u dat zij over een inlichtingensysteem beschikken en dat zij snel te weten komen wie waar is (CGVS, p.16). Als het CGVS vervolgens opmerkt dat uit uw verklaringen veeleer bleek dat u door enkele dorpelingen van de Taliban werd gevisieerd, dat deze eerder bij toeval te weten kwamen dat u voor het NDS werkte en dat het aldus geheel onduidelijk is over welk inlichtingensysteem deze mensen zouden beschikken (CGVS, p.16), zegt u dat u dit niet weet, dat ze misschien mensen hebben die informatie inwinnen, dat er genoeg Taliban zijn en “dat dit veel groter is” dan de vier Taliban die u kwamen zoeken (CGVS, p.16). U lijkt zich in deze veeleer op vermoedens van uwentwege te baseren. U zegt vervolgens ook nog dat ze u misschien zoeken maar niet vinden (CGVS, p.16). Dat deze Talibs (nota bene mensen van uw dorp en regio) u in de voorbije drie jaar gezocht hebben, blijkt echter geenszins uit het relaas dat u brengt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Wat betreft uw tewerkstelling als militair bij de gebouwen van het NDS, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U was gedurende meer dan drie jaar veiligheidsagent bij het NDS in Kabul. Na twee opleidingen die respectievelijk zes weken en een maand duurden, kon u aan de slag. U en uw eenheid van negen soldaten maakten deel uit van een groter geheel dat instond voor de veiligheid van de omgeving van de directoraten. U en uw mensen controleerden mensen en binnenkomende voertuigen. Zo moesten jullie met spiegels nagaan of er geen explosieven aan het voertuig werden aangebracht. Als er gevaar dreigde, werden de poorten van het directoraat gesloten. Met het arresteren of ondervragen van verdachten had u niets te maken. Evenmin stond u in voor de bewaking van gevangenen. Dit zijn zaken die onder de bevoegdheid van de “operationele medewerkers” van het NDS vielen.

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie persoonlijk zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw relaas lijkt dit bovendien te bevestigen. De door u aangehaalde bedreigingen zijn, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig gebleken. Het loutere feit dat u in functie was als veiligheidsagent bij het NDS in de hoofdstad Kabul volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u uw activiteiten voor het NDS gestaakt heeft, maakt zulks nog minder waarschijnlijk.

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in meerdere steden en provincies van Afghanistan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het landbouwers-profiel van uw familie, aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en aan uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Wat betreft uw familie, stelt u vooreerst dat u slechts één broer heeft en dat hij zestien jaar jonger is dan u (CGVS, p.4). Dergelijk leeftijdsverschil is frappant, zelf kan u ook niet verklaren waarom u zolang enig kind bleef (CGVS, p.4). U zegt verder dat u slechts twee ooms heeft. Eén van hen verblijft al zeer lange tijd in België, de andere zou uw schoonvader zijn. Dergelijke kleine familie is eerder ongewoon, in regel zijn Afghaanse families groter. Uw verklaring als zouden er misschien kinderen gestorven zijn (CGVS, p.19), vergroot uw geloofwaardigheid allerminst. Ook uw verklaringen over het beroep van uw vader en over de financiële situatie van uw familie overtuigen niet. U zegt dat uw vader een landbouwer is maar u weet niet hoeveel 'jerib' grond jullie hebben (CGVS, p.19). U wil de oppervlakte uitdrukken in 'ser' maar gaat daarbij volledig de mist in. Hoewel u het heeft over de teelt van tarwe, zegt u dat veertig 'ser' zaaigoed gemiddeld tachtig 'ser' tarwe opbrengt (CGVS, p.20). Dit is uiteraard een volledige verkeerde voorstelling van de zaken. De bij het administratief dossier gevoegde info stelt dat de verhouding tussen de opbrengst en de hoeveelheid zaaizaad vele malen hoger ligt dan "het zaadrendement" zoals u het aangeeft. Gevraagd welk inkomen uw familie had voor u bij het NDS begon te werken, zegt u dat jullie vier notelaars hebben (CGVS, p.20). Het is niet geloofwaardig dat een gezin kan leven van de opbrengst van wat noten. U zegt nog dat jullie ook tarwe verkochten (CGVS, p.20). Dit is dan weer in strijd met wat u even daarvoor verklaarde, namelijk dat de tarweoogst slechts genoeg was voor eigen gebruik, maar dat het evengoed soms te weinig was (CGVS, p.20). Dergelijke verklaringen lijken er op te wijzen dat u helemaal niet afkomstig bent uit een familie van landbouwers. Tot slot gevraagd hoe er voor uw reis betaald werd, zegt u niet te weten hoe uw schoonvader uw vertrek financierde (CGVS, p.21). U zegt niet eens te weten of hij daartoe zijn gronden of die van uw familie verkocht heeft (CGVS, p.21). Dat u niet zou kunnen verduidelijken hoe uw familie 8.000 USD samenbracht, is opnieuw geheel ongeloofwaardig.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het zogenaamde landbouwers-profiel van uw familie, uw familiaal netwerk en de financiële situatie van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Evenmin biedt u zicht op de werkelijke beroepsactiviteiten van uw vader en de plaats waar hij deze uitoefent. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De taskara's van u en uw vrouw tonen hoogstens aan dat jullie oorspronkelijk van Syagerd afkomstig zijn. Het document in verband met uw huwelijk is een handgeschreven document zonder veel bewijswaarde. Bovendien houdt dit stuk geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De foto's, de werkbadge en de certificaten van het NDS tonen aan dat u enkele opleidingen volgde en bij het NDS gewerkt heeft. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De medische attesten moeten bewijzen dat u in Bulgarije mishandeld werd. Ook dit staat in deze beslissing niet ter discussie. Geen van de documenten herstelt

de geloofwaardigheid van uw beweerde asielrelaas en/of van uw voorgehouden socioeconomisch profiel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij, zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 4 april 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker over zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker heeft voor NDS gewerkt en hij meent dat hij omwille van deze werkzaamheden in de negatieve aandacht is gekomen van de taliban.

Verweerster gelooft wel dat verzoeker voor NDS gewerkt heeft maar ze gelooft niet dat verzoeker hiervoor vervolging vreest.

Verzoeker meent dat hij vervolging vreest en ter staving van zijn subjectieve vreest wenst hij te verwijzen naar zijn coherente verklaringen bij het CGVS.

Wat betreft verzoeker objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar de guidelines van UNHCR VAN 2013 en 2016.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster stelt dat aan de vrees voor vervolging van verzoeker geen geloof man gehecht worden. Waarom?

Omdat verzoeker bij het eerste gehoor geen melding maakte van ontmoeting van A.H. [...].

Verzoeker meent dat hij het slachtoffer is geworden van een gebrekkige asielprocedure.

Verweerster moet een keuze maken tussen 2 punten:

Ofwel moet ze de vragenlijst laten invullen door een medewerker van het CGVS

Ofwel deze verklaringen later niet gebruiken tegen een asielzoeker.

Hoe kan men van een kwalitatief onderzoek spreken wanneer verweerster haar werk op schouder ligt van de DVZ.

Een instantie die totaal een ander 'view' heeft over de asielprocedure. Een instantie die u 10 keer in 30 minuten herhaald: wijs kort u zal bij het CGVS de kans kregen om uitgebreid uw verhaal te doen.

Verzoeker maakt zich schuldig aan een verkeerde lezing van het gehoorverslag. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de verklaringen van verzoeker bij het CGVS. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 2 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

[...]

Deze verklaringen zijn geen decoratie. Men mag in redelijkheid verwachten dat met deze verklaringen rekening gehouden wordt.

Verweerster houdt alleen rekening met de verklaringen van verzoeker wanneer deze verklaringen tegen hem kan gebruikt worden.

Verweerster stelt het volgend:

Maar in het kort, u bent een Tadzjiek uit Parwan, u werkte bij de NDN en kreeg doordoor problemen.

Waarom ze dan nog verzoeker kwalijk neemt omdat hij niet alles verteld heeft bij de DVZ is een vraagtekens.

Dit is een eenzijdig onderzoek.

Verzoeker is via het land naar België gekomen hij is onderweg enorm getraumatiseerd. Hij zat in een lange periode tussen zijn eerste en 2de asielaanvraag in een uitzichtloze situatie.

Toen verzoeker vertrok heeft hij een vrouw en een pasgeboren kind achtergelaten. Wie zal zijn pasgeboren kind achterlaten om zijn land te ontvluchten? Iemand die vreest om vervolgd te worden.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg is hij volkomen getraumatiseerd geweest.

Verweerster stelt zelf toe dat ze gelooft dat verzoeker in Bulgarije mishandeld was. Het is dan de vragenteken waarom verweerster hem geen voordeel van twijfel verleent wanneer ze weet dat verzoeker mishandeld was.

Verzoeker meent dat de vrees niet alleen in verleden maar ook op heden en in de toekomst moet behandeld worden.

Het argument van verweerster dat verzoeker problemen niet meer actueel zijn snijdt in die zin geen hout.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen.

Verweerster stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet wist dat S. S.[...] in detentie verbleef in het Directoraat waar hij tewerkgesteld was.

Bij de NDS zitten duizenden mensen vast. Het is niet mogelijk dat verzoekers in zijn functie als bewaker de namen van alle gedetineerden kent.

Al s wij deze redenering gaan volgen dan moeten verwachten dan de bewaker van uw Raad weet welke dossiers door uw Raad behandeld wordt.

In NDS weten soms collega's niet waarmee zijn naaste collega zich bezig houdt. Gezien het geheime karakter van hun werk.

Bovendien stond verzoeker niet voor de bewaking van de afdeling/blok waar S. S.[...] vastzat.

Verweerster maakt zich schuldig aan een miskenning van de verklaringen van verzoeker over zijn werk.
Verzoeker wenst te verwijzen naar het volgende:
Pagina 10 van het gehoorverslag: Wij konden de gevangenen niet zien.
Pagina 11 van het gehoorverslag: Wij stonden in voor de veiligheid van de omgeving van de compound, we hadden onze posten met de torens, We kwamen niet binnen in de gebouwen zelf.
Maar binnen is ook bewaking nodig mag ik veronderstellen? Welke eenheden zijn daarmee bezig?
Het gebouw zelf is afgesloten. Wij zijn bezig voor de omgeving.
Wie is bij bezig met de bewaking van de gevangenen? Wie bewaakt binnenin de veiligheid van de gebouwen? Van het personeel van de NDS?
Het directoraat 40 heeft zelf zo'n mensen. Maar wij waren enkel bevoegd voor de veiligheid buiten.
Verzoeker meent dat deze verklaringen helemaal over het hoofd gezien is door verweerster.
Verweerster stelt dat het niet geloofwaardig is dat deze aanwerving van verzoeker niet bekend was voor de dorpelingen.
Verzoeker is van mening dat verweerster nogmaals over het hoofd gezien dat verzoeker voor NDS werkte.
Het feit dat bepaalde jongeren deelgenomen hebben in de examens en een deel daarvan werden aangenomen, mag geen indicatie zijn dat de dorpelingen op de hoogte zijn van deze tewerkstelling.
NDS publiceert niet op zijn website wie aangenomen is. NDS plekt geen papier aan valven van de gemeentehuis of districtshuis wie ze aangenomen heeft.
Verweerster stelt verder dat het niet geloofwaardig is dat de taliban op die avond niet naar de woning van verzoekers schoonvader zijn gegaan. Hoe kan verzoeker weten wat in de hoofd van de taliban zat.
Bovendien weten wij niet wat de intentie van de Taliban waren op die avond.
Verweerster gaat vanuit dat de taliban op die nacht gekomen waren om verzoekers te doden.
Het is best mogelijk dat ze gekomen waren om met verzoeker te spreken en hem te dwingen tot samenwerking.
Verzoeker is van mening dat verweerster dit dossier op een eenzijdige wijze onderzocht heeft.
Verweerster vond het vreemd dat na het vertrek van verzoeker de interesse van Taliban gedaald is.
Verzoeker meent dat de taliban weten dat verzoeker niet meer in zijn functie is. Verzoeker is evenmin te zien in het dorp.
Het is logisch dat ze dan niet elke dag langskomen om de deur van verzoekers vader te kloppen wanneer ze weten dat verzoeker niet meer in Afghanistan woont.
Verweerster gelooft wel dat verzoeker voor NDS gewerkt heeft maar ze stelt dat mensen met dergelijke positie geen risico lopen om vervolgd te worden. In Kaboel werken duizenden Afghanen voor de overheid.
Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker niet afkomstig is uit Kaboel. Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar Taliban sterk aanwezig zijn.
Het is logisch dat een persoon woonachtig in een dorp waar Taliban sterk aanwezig zijn sneller in de negatieve aandacht van Taliban komt dan iemand die in Kaboel woont.
Last but not least:
Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet wist hoeveel girib gronden ze bezitten. Verweerster maakt zich schuldig aan een selectieve lezing van het gehoorverslag.
In regio van verzoekers gebruikt men het woord jerib niet. Ze gebruiken het woord sir voor de gronden. Dit blijkt ook uit de verklaringen van verzoeker.
Verzoeker vindt het verbazingwekkend dat verweerster het woord sir niet gehoord heeft. DAT ZECT ME NIETS? GRAAG IN JERIB Pagina 19 van het gehoorverslag.
Verweerster stelt dat verzoeker foutief stelt dat 40 sir zaaigoed 80 ser tarwe opbrengt.
Verzoeker meent dat dit te maken heeft met het weer en water. Als alles meevalt dan kan men van 40 sir 240 sir tarwee krijgen. Maar als het niet meevalt dat kan de opbrengst zeer laag zijn.
Verweerster maakt zich nogmaals schuldig aan de selectieve lezing van het gehoorverslag.
Zie pagina 20 waarin het volgende staat:
Kunt u verklaren? 40 ser zaaigoed. EN 80 ser opbrengst?
Een ser zaaigoed kan 5 of 6 ser opbrengen. Afhankelijk van hoe je de grond bemest. Het kan ook 1 ser opbrengen.
Deze zijn verklaringen en geen decoratie!!!
Waarom maakt verweerster zich schuldig aan een selectieve lezing is niet duidelijk.
Verzoeker wenst ook ter verwijzen naar pagina 9 van de verklaringen van zijn neef waarin het volgende staat:
[...]
Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:
Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is"

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker is afkomstig uit een district waar sprake is van willekeurig geweld. Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker geen zicht biedt over zijn familiale/financiële situatie.

Verzoeker meent dat de neef van verzoeker ook in België asiel aangevraagd heeft.

Verweerster beschikt over deze informatie van verzoekers neef. Uit de verklaringen van deze neef kon verweerster nagaan of verzoeker als dan niet de waarheid verteld over deze 2 punten.

Verweerster heeft nagelaten om deze vergelijking te maken en ze koos voor het gemakkelijkste weg ni. verzoeker beschuldigen - niet mee te werken aan het onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit een landbouwersgezin uit het dorp Lech gelegen in het district Syagerd van de provincie Parwan. De verzoekende partij verklaart dat zij haar middelbare school afmaakte, enkele maanden als landbouwer werkte en vervolgens besloot deel te nemen aan de selectieprocedure voor een militaire functie binnen het National Directorate of Security (NDS) waarvan zij via de dorpsverantwoordelijke op de hoogte was gesteld. De verzoekende partij verklaart dat zij slaagde voor de testen en na een aantal weken opleiding als luitenant aan het hoofd kwam te staan van een eenheid van negen militairen. In deze functie zou de verzoekende partij verantwoordelijk zijn geweest voor het bewaken van een aantal directoraten in Kaboel, waaronder ‘Directoraat 40’, waar verdachten worden ondervraagd en vastgehouden. De verzoekende partij verklaart dat op een dag een

dorpeling, een zekere A. H., naar 'Directoraat 40' kwam om er een bezoek te brengen aan diens neef, een *talib* die er op verdenking van moord en bedreiging werd vastgehouden. A. H. zou verbaasd hebben gereageerd toen hij de verzoekende partij daar zag staan en gevraagd hebben wat zij er deed. Daarop zou de verzoekende partij hebben gezegd dat zij daar als agent werkte. De verzoekende partij verklaart dat toen zij de volgende maand tijdens haar verlof bij haar schoonfamilie in Lech verbleef, haar ouders 's nachts bezoek kregen van S. M., een lokale *talib*, en drie anderen. Zij zouden naar de verzoekende partij hebben gevraagd en haar vader hebben opgedragen haar naar hen te sturen. Nadat de verzoekende partij de volgende dag door haar vader op de hoogte zou zijn gebracht van het bezoek van de taliban, zou zij zijn teruggekeerd naar haar werkplek in Kaboel. Hoewel haar commandant niet in haar veiligheid kon voorzien en de verzoekende partij zich zorgen maakte, zou zij toch haar job verder hebben uitgeoefend. Acht dagen later zou de verzoekende partij van haar vader vernomen hebben dat dezelfde mensen opnieuw naar haar huis in Lech waren gekomen om te eisen dat zij zich bij de taliban zou aansluiten. Vier dagen later zou verzoekers vader nogmaals bezoek hebben gekregen van de taliban. De taliban zouden hem toen hebben geconfronteerd met het feit dat zijn zoon voor de overheid werkte. Verzoekers vader zou dit hebben ontkend, waarop hij door de taliban in elkaar zou zijn geslagen. De verzoekende partij verklaart dat toen zij hier de volgende dag door haar schoonvader van op de hoogte werd gebracht, zij zou beseft hebben dat de taliban haar wilden doden. Drie dag later zou de verzoekende partij haar land van herkomst hebben verlaten.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij volgende stukken neer: haar *taskara*, een fotokopie van de *taskara* van haar vrouw, een brief van de ouderen waarin haar huwelijk bevestigd wordt, twee certificaten van het NDS, een badge van het NDS, zes foto's waarop de verzoekende partij met collega's van het NDS is te zien, de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd, enkele medische attesten van Belgische artsen waarmee de verzoekende partij wil aantonen dat zij door de Bulgaarse autoriteiten werd mishandeld.

De *taskara*'s en het document in verband met verzoekers huwelijk hebben betrekking op de identiteit van de verzoekende partij en haar vrouw maar houden geen verband met de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. De foto's en documenten met betrekking tot verzoekers functie bij het NDS tonen aan dat de verzoekende partij enkele opleidingen volgde en bij het NDS gewerkt heeft. Dit gegeven staat *in casu* niet ter discussie, maar volstaat op zich niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft of er een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals verder wordt uiteengezet. De enveloppe wijst erop dat de verzoekende partij post opgestuurd kreeg uit Afghanistan maar werpt evenmin enig licht op haar vluchtmotieven. De medische documenten, tot slot, dienen ter staving van gebeurtenissen die zich in Bulgarije hebben voorgedaan en die geen verband houden met de feiten op grond waarvan de verzoekende partij internationale bescherming vraagt in België.

Omwille van hun gebrek aan bewijswaarde volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en haar verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar bewakingsopdracht bij het NDS aanleiding heeft gegeven tot de door haar verklaarde problemen met de taliban.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenis waardoor de verzoekende partij in het vizier zou zijn gekomen van de taliban, met name het bezoek van dorpsgenoot A. H. aan een lokaal talibanlid dat in 'Directoraat 40' werd vastgehouden op het moment dat de verzoekende partij instond voor de bewaking van deze plek. De verzoekende partij verklaart dat zij vermoedt dat A. H. haar in het dorp verklikt heeft bij de taliban. Zij zou immers haar werk bij het NDS verborgen hebben gehouden voor de mensen in haar dorp en nooit in uniform naar huis zijn gegaan. Dat de verzoekende partij haar job in Kaboel gedurende meer dan drie jaar zou hebben kunnen geheim houden voor de dorpingen van Lech, maar uiteindelijk door de mand zou zijn gevallen door een toevallig bezoek van een van de dorpingen, acht de Raad niet aannemelijk. De verzoekende partij verklaart dat de dorpsverantwoordelijke in 1390 liet weten dat er kon worden gesolliciteerd bij het NDS. De verzoekende partij en enkele andere jongens zouden aan de selectie hebben deelgenomen, waarna zij naar het districtshuis en vervolgens naar hun respectievelijke eenheid zouden zijn gestuurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Het is niet aannemelijk dat de aanwerving door het NDS van meerdere

jongemannen niet bekend zou zijn bij de mensen van een klein dorp in een rurale omgeving. Dat het NDS niet op zijn website publiceert, noch aan de valven van het gemeente- of districtshuis afficheert wie aangenomen is, doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat dit nieuws zich verspreidt binnen een kleine, rurale gemeenschap als deze waaruit de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van haar ontmoeting met A. H., noch van de gevangenschap van een dorpeling in het directoraat dat zij bewaakte. Daar waar verzoekers spontaan relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen start met de gevangenschap van S. S. en de toevallige ontmoeting met A. H., rept de verzoekende partij hier met geen woord over bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Daar luidt het dat de taliban, in hun zoektocht naar nieuwe rekruten, op een dag bij de verzoekende partij thuis langs kwamen toen zij er niet was. Pas na dit eerste bezoek zouden de taliban te weten zijn gekomen dat de verzoekende partij voor de overheid werkte. Toen zij een tweede keer langskwamen, zouden zij haar vader hebben geslagen en hem hebben gezegd dat ze de verzoekende partij zouden doden indien zij niet zou terugkeren (stuk 13, verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15). Waar de verzoekende partij betoogt dat de verklaring meervoudige aanvraag niet zou mogen worden gebruikt omdat zij niet werd ingevuld door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet zou hebben gekregen om de gevangenschap van S. S. en haar ontmoeting met A. H. te vermelden, te meer daar het hier geen loutere omissie betreft maar een wezenlijke discrepantie met het relaas dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft uiteengezet. De verzoekende partij wijst er verder op dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat zij stukken uit een ander dossier kreeg toen zij een kopie van de vragenlijst opvroeg en dat bovendien niet kan worden uitgesloten dat er bepaalde vertaalfouten zijn gemaakt. De loutere hypothese dat er mogelijk vertaalfouten zijn gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken – hetgeen de verzoekende partij op geen enkele wijze staft en waarvoor in het administratief dossier niet de minste aanwijzing kan worden gevonden – kan bezwaarlijk dienen ter verklaring van de vaststelling dat een kernelement van verzoekers relaas niet in het gehoorverslag wordt vermeld. Dat de verzoekende partij geen kopie mocht ontvangen van dit gehoorverslag neemt niet weg dat dit verslag aanwezig is in het administratief dossier en door de verzoekende partij voor akkoord werd ondertekend nadat het haar in het Dari was voorgelezen. Uit een ter terechtzitting van 25 oktober 2018 neergelegde afdruk van de e-mail waarin verzoekers raadsman een kopie van verzoekers vragenlijst opvraagt blijkt overigens dat verzoekers raadsman een verkeerd openbaar veiligheidsnummer heeft vermeld. Derhalve kan de bevoegde overheidsdienst in dezen geen fout worden verweten. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding heeft gemaakt van de rol die A. H. zou hebben gespeeld in haar problemen met de taliban, *quod non*, dan nog maakt zij dit element van haar relaas niet aannemelijk in het licht van de hoger aangehaalde omstandigheden. Evenmin aannemelijk is dat de verzoekende partij bij haar terugkeer naar het dorp op geen enkel moment zou hebben vermoed dat A. H. haar mogelijk had verraden (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Men kan redelijkerwijs verwachten dat de ontmoeting met A. H. de verzoekende partij zorgen zou hebben gebaard, aangezien A. H. een talibanlid uit verzoekers dorp kwam bezoeken en de verzoekende partij haar tewerkstelling bij het NDS bewust voor andere dorpelingen verborgen had gehouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 13).

Het is verder opmerkelijk dat de taliban, nadat ze een eerste maal bij de verzoekende partij thuis waren langs geweest en haar daar niet hadden aangetroffen, niet naar het huis van haar schoonfamilie kwamen, waar de verzoekende partij zich op dat ogenblik bevond. Gezien het lokale mensen van de taliban betref, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij weten waar in het dorp verzoekers schoonvader (tevens verzoekers oom) woont en dat zij daarheen gaan indien zij de verzoekende partij niet bij haar ouders aantreffen. De verzoekende partij verklaart overigens zelf dat zij maar twee adressen in het dorp heeft, of bij haar vader, of bij haar schoonvader (stuk 5, gehoorverslag, p.14). De verzoekende partij stelt dat men niet kan weten wat de intentie van de taliban die avond was en dat het best mogelijk is dat ze haar toen niet wilden doden maar enkel spreken en dwingen tot samenwerking. Deze uitleg verklaart niet waarom de taliban niet naar de plaats gaan waar zij kans maken de verzoekende partij aan te treffen, indien zij daadwerkelijk naar haar op zoek zijn.

Tot slot kan het niet overtuigen dat verzoekers vluchtrelaas klaarblijkelijk geen vervolg meer heeft gekend sinds verzoekers vertrek. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht als volgt gemotiveerd:

“(…) Het CGVS stelt vast dat u Afghanistan nu al bijna drie jaar geleden verlaten heeft. In de weken voor uw vertrek zouden de Taliban intensief naar u op zoek zijn gegaan: drie keer zouden zij bij u thuis zijn gekomen, bij hun derde bezoek zouden zij uw vader hebben mishandeld. Als het CGVS u de vraag stelt welke problemen uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan gekend heeft, wordt uw relaas evenwel bijzonder vaag. U zegt dat u niet al te vaak contact heeft, u zegt dat u om de twee of zes maanden belt (CGVS, p.16). Gezien u vrouw en kind achterliet, mag worden verondersteld dat u vaker contact heeft met het thuisfront. U verklaart ook dat de Taliban nog in de regio zijn maar u weet niet of zij nog bij uw familie zijn langs geweest (CGVS, p.16). Als het CGVS u vraagt of u dan niet informeerde naar eventuele problemen die uw familie zou kennen, zegt u louter dat uw vader u zei dat de lokale mullah hem vroeg waar u was (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat de Taliban, die toch naarstig naar u op zoek waren, plots elke interesse in u en uw familie zouden verliezen.”

De verzoekende partij voert aan dat de taliban weten dat zij haar functie bij de overheid niet meer uitoefent, dat zij evenmin nog in haar dorp te zien is en dat het derhalve logisch is dat ze niet elke dag langskomen om op de deur van verzoekers vader te kloppen. De verzoekende partij voert echter geen enkel concreet element aan ter staving van haar bewering en lijkt zich veeleer op vermoedens te baseren. Tijdens haar gehoor gevraagd hoe de taliban zouden weten dat zij niet langer voor het NDS werkt, opperde de verzoekende partij dat de taliban over een inlichtingensysteem beschikken en dat zij snel te weten komen wie waar is. Haar gewezen op de onwaarschijnlijkheid van deze verklaring in het licht van eerdere verklaringen volgens dewelke de verzoekende partij door enkele bij de taliban aangesloten dorpelingen zou zijn gevisieerd die haar tewerkstelling bij het NDS eerder bij toeval ontdekten, verklaart de verzoekende partij het niet te weten, dat ze misschien mensen hebben die informatie inwinnen, dat er genoeg taliban zijn en dat *“het (...) veel groter (is)”* dan de vier taliban die verzoeker kwamen zoeken. Aldus beperkt zij zich tot loutere veronderstellingen. De verzoekende partij voegt daaraan toe dat ze haar misschien nog zoeken en niet vinden (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Dat deze talibanleden (*nota bene* mensen van verzoekers dorp en regio) de verzoekende partij in de voorbije jaren nog gezocht hebben, blijkt echter geenszins uit haar relaas.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar tewerkstelling bij het NDS, die door de Raad niet wordt betwist, maakt zij niet aannemelijk dat zij louter omwille van dit profiel een daadwerkelijk risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dienaangaand terecht als volgt oordelen in de bestreden beslissing:

“(…) U was gedurende meer dan drie jaar veiligheidsagent bij het NDS in Kabul. Na twee opleidingen die respectievelijk zes weken en een maand duurden, kon u aan de slag. U en uw eenheid van negen soldaten maakten deel uit van een groter geheel dat instond voor de veiligheid van de omgeving van de directoraten. U en uw mensen controleerden mensen en binnenkomende voertuigen. Zo moesten jullie met spiegels nagaan of er geen explosieven aan het voertuig werden aangebracht. Als er gevaar dreigde, werden de poorten van het directoraat gesloten. Met het arresteren of ondervragen van verdachten had u niets te maken. Evenmin stond u in voor de bewaking van gevangenen. Dit zijn zaken die onder de bevoegdheid van de “operationele medewerkers” van het NDS vielen.

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie persoonlijk zouden viseren en met de dood bedreigen. Uw relaas lijkt dit bovendien te bevestigen. De door u aangehaalde bedreigingen zijn, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig gebleken. Het loutere feit dat u in functie was als veiligheidsagent bij het NDS in de hoofdstad Kabul volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u uw activiteiten voor het NDS gestaakt heeft, maakt zulks nog minder waarschijnlijk.”

De verzoekende partij voert aan dat zij afkomstig is uit een regio met een sterke taliban-aanwezigheid en daardoor sneller de aandacht trekt van de taliban dan iemand die in Kaboel woont. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij als voormalig veiligheidsagent een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat een vermeend trauma dat zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis naar België de gedane vaststellingen kan verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om te worden gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar

of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De vermeende laaggeschooldheid van de verzoekende partij kan evenmin ter verschoning of verklaring worden aangehaald, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij haar middelbare school heeft afgemaakt en derhalve bezwaarlijk laaggeschoold is (stuk 5, gehoorverslag, p. 3).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in meerdere steden en provincies van Afghanistan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het landbouwers-profiel van uw familie, aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en aan uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Wat betreft uw familie, stelt u vooreerst dat u slechts één broer heeft en dat hij zestien jaar jonger is dan u (CGVS, p.4). Dergelijk leeftijdsverschil is frappant, zelf kan u ook niet verklaren waarom u zolang enig kind bleef (CGVS, p.4). U zegt verder dat u slechts twee ooms heeft. Eén van hen verblijft al zeer lange tijd in België, de andere zou uw schoonvader zijn. Dergelijke kleine familie is eerder ongewoon, in regel zijn Afghaanse families groter. Uw verklaring als zouden er misschien kinderen gestorven zijn (CGVS, p.19), vergroot uw geloofwaardigheid allerminst. Ook uw verklaringen over het beroep van uw vader en over de financiële situatie van uw familie overtuigen niet. U zegt dat uw vader een landbouwer is maar u weet niet hoeveel 'jerib' grond jullie hebben (CGVS, p.19). U wil de oppervlakte uitdrukken in 'ser' maar gaat daarbij volledig de mist in. Hoewel u het heeft over de teelt van tarwe, zegt u dat veertig 'ser' zaaigoed gemiddeld tachtig 'ser' tarwe opbrengt (CGVS, p.20). Dit is uiteraard een volledige verkeerde voorstelling van de zaken. De bij het administratief dossier gevoegde info stelt dat de verhouding tussen de opbrengst en de hoeveelheid zaaizaad vele malen hoger ligt dan "het zaadrendement" zoals u het aangeeft. Gevraagd welk inkomen uw familie had voor u bij het NDS begon te werken, zegt u dat jullie vier notelaars hebben (CGVS, p.20). Het is niet geloofwaardig dat een gezin kan leven van de opbrengst van wat noten. U zegt nog dat jullie ook tarwe verkochten (CGVS, p.20). Dit is dan weer in strijd met wat u even daarvoor verklaarde, namelijk dat de tarweoogst slechts genoeg was voor eigen gebruik, maar dat het evengoed soms te weinig was (CGVS, p.20). Dergelijke verklaringen lijken er op te wijzen dat u helemaal niet afkomstig bent uit een familie van landbouwers. Tot slot gevraagd hoe er voor uw reis betaald werd, zegt u niet te weten hoe uw schoonvader uw vertrek financierde (CGVS, p.21). U zegt niet eens te weten of hij daartoe zijn gronden of die van uw familie verkocht heeft (CGVS, p.21). Dat u niet zou kunnen verduidelijken hoe uw familie 8.000 USD samenbracht, is opnieuw geheel ongeloofwaardig.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het zogenaamde landbouwers-profiel van uw familie, uw familiaal netwerk en de financiële situatie van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Evenmin biedt u zicht op de werkelijke beroepsactiviteiten van uw vader en de plaats waar hij deze uitoefent. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat de verzoekende partij weigerde haar medewerking te verlenen bij het onderzoek van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief buiten haar regio van herkomst in Afghanistan.

In dit verband wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet:

“§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Wanneer geconcludeerd wordt dat het gebied veilig is en dit gebied voor de vreemdeling ook veilig te bereiken en toegankelijk is vanuit België, dient te worden bezien of in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zich daar ook vestigt. Hier komen algemene omstandigheden in dat deel van het land om de hoek kijken en worden persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming relevant.

De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd over het landbouwers-profiel van haar vader, de financiële situatie van haar familie en het familiaal netwerk waarover zij in Afghanistan beschikt. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij niet kan aanduiden hoeveel ‘jerib’ de oppervlakte van de landbouwgronden van haar vader bedraagt. De verzoekende partij beweert dat men in haar regio de grootte van het land niet aanduidt volgens het aantal ‘jerib’ maar wel volgens het zaaigoed. Het land van haar vader is volgens haar goed voor veertig ‘ser’ zaaigoed (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). De Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen informatie is opgenomen die toelaat verzoekers uitspraken over de aanduiding van de oppervlakte van landbouwgrond in ‘ser’ zaaigoed te toetsen en na te gaan over welke orde van grootte de verzoekende partij het heeft. Gevraagd naar de opbrengst van veertig ‘ser’ zaaigoed, geeft de verzoekende partij aan dat deze tachtig of negentig ‘ser’ tarwe bedraagt (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). De verwerende partij merkt op dat het door de verzoekende partij verklaarde zaarendement van tarwe niet overeenstemt met het rendement dat blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier. Dit zou immers vele malen hoger liggen. De Raad merkt op dat uit diezelfde informatie blijkt dat de opbrengst van een gewas van meerdere factoren afhangt, waaronder de grond, de bemesting, het weer, de waterhuishouding, de techniek, de regio, de ligging, etc. (zie stuk 15, Landeninformatie, artikel “Gewas opbrengst” op <http://toverleven.cultu.be>). De informatie aanwezig in het administratief dossier laat niet toe vast te stellen in welke mate de daarin vervatte informatie relevant dan wel accuraat is voor de landbouw in verzoekers regio van herkomst in Afghanistan. Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat de opbrengst sterk kon verschillen, aangezien zij verklaart dat één ‘ser’ zaaigoed vijf of zes ‘ser’ kan opbrengen, afhankelijk van de bemesting, maar dat de opbrengst evengoed slechts één ‘ser’ kan zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Deze verklaringen kunnen niet worden getoetst. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder terecht vaststelt, legt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over het inkomen van haar familie. De verzoekende partij verklaarde immers eerst dat de tarwe die zij kweekten niet werd verkocht omdat er slechts genoeg was voor eigen consumptie, en dat het soms zelfs te weinig was. Geconfronteerd met het gegeven dat men geen inkomen kan genereren uit de opbrengst van vier of vijf notenbomen, suggereert de verzoekende partij dat er toch ook tarwe werd verkocht. Niettegenstaande deze tegenstrijdigheid, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verklaarde dat haar familie een inkomen genereerde uit de landbouw en ook melding maakte van schapen, koeien, melk en yoghurt. Hierop werd door de dossierbehandelaar echter niet doorgevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Dat de verzoekende partij niet weet hoe haar schoonvader het geld bijeenbracht om de smokkelaar te betalen, acht de Raad geen doorslaggevend element om te

besluiten dat de verzoekende partij geen zicht biedt op de inkomstenbronnen en financiële situatie van haar familie.

Wat betreft verzoekers familiaal netwerk, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij volgens haar verklaringen een uitzonderlijk kleine familie heeft in Afghanistan. Zij zou daar immers behalve haar vader slechts één oom hebben, tevens haar schoonvader, die twee zonen en een dochter heeft, en een veel jongere broer. De enige andere oom die de verzoekende partij heeft zou in België verblijven. De verzoekende partij blijkt verder geen weet te hebben of er misschien kinderen gestorven zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 19). De Raad is van oordeel dat het uitzonderlijke karakter van de door de verzoekende partij geschetste familiale situatie op zich niet aantoonde dat zij desbetreffend informatie achterhoudt. De eventuele onduidelijkheid die er zou bestaan omtrent verzoekers familiaal netwerk in Afghanistan kon in het licht van het gebrekkige onderzoek van andere persoonlijke omstandigheden die relevant zijn voor de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief niet volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij verhindert te beoordelen of zij in staat is om bij terugkeer naar Afghanistan buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt ook duidelijk dat de bewijslast met betrekking tot het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe deze persoonlijke omstandigheden in het kader van onderhavig beroep te beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 maart 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS